

č. 6579.

Domovské právo (Podk. Rus): I. Příkázání do obecního svazku podle § 16 zák. čl. XXII:1886 předpokládá výslovný výrok příslušného úřadu. — II. Předpisy rak. domovského zákona z r. 1896 o povinnosti obce přijímati do svazku obecního platí na Slov. a v Podk. Rusi teprve od 16. července 1920.

(Nález ze dne 23. května 1927 č. 10.438).

V ě c: Marie L. v Mukačevě proti župnímu úřadu v Mukačevě stran domovské příslušnosti.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: Usnesením z 16. prosince 1924 přiznalo měst. zastupitelstvo v Mukačevě st-lce dom. právo na základě rozhodnutí býv. budapeštského správního soudu č. 965/907, protože její manžel jako státní zaměstnanec do r. 1910 více než 4 roky žil nepřetržitě v Mukačevě a na základě uvedeného rozhodnutí nabyl dom. práva v Mukačevě ještě před 1. lednem 1910 a s ním i jeho manželka. K odvolání měst. notářského úřadu zrušil župní úřad v Mukačevě nař. rozhodnutím usnesení měst. zastupitelstva z důvodů, že Marie L. se provdala za zemřelého Alexandra L., nar. 14. října 1858 v obci Nagyvárad v nynějším Maď.; týž před rokem 1910 nezískal na zdejším území dom. práva a bylo jej a stejně i jeho manželku považovati za cizí státní příslušníky ve smyslu § 1 zák. z 9. dubna 1920 č. 236 Sb.; jmenovaná nezískala ani jako vdova samostatné příslušnosti na zdejším území a podržela tudíž ve smyslu § 7 zák. čl. XXII/86 cizí státní příslušnost mužovu.

Stížnost namítá, že rozhodnutí župního úřadu přičí se zák. čl. XXII/86. Nebyloť zjištěno, že st-lčin manžel získal narozením dom. právo v obci Nagyvárad a jeho původní příslušnost nemůže se zjistit. Usadil se však v r. 1885 v Čopu, pobýval tam do r. 1900, kdy se přestěhoval do Mukačeva a je proto jeho dom. právo v této obci dle lit. c) § 16 zák. čl. XXII:1886 nepochybné.

Nss shledal stížnost bezdůvodnou.

Zák. čl. XXII/86 rozeznává zcela přesně mezi nabytím dom. příslušnosti, o němž jednají §§ 6—12 a mezi pouhým příkázáním do dom. svazku (§ 16) těch, jejichž dom. příslušnost nelze zjistiti podle předchozích ustanovení, t. j. právě podle §§ 6—12. Založení příslušnosti podle § 16 předpokládá tedy výrok příslušného úřadu, jímž se dotčená osoba přikazuje do dom. svazku některé obce. Pokud výroku takového není, nelze o příslušnosti dle § 16 mluvit.

Že by manžel st-lčin byl býval výrokem příslušného úřadu do dom. svazku města Mukačeva příkázán vůbec a zejména, že by se tak bylo stalo nejpozději již dnem 1. ledna 1910, stížnost netvrdí a ze správních spisů nevyplývá. Jest tedy námitka stížnosti, že manžel st-lčin má v Mukačevě dom. právo dle § 16 lit. c) uvedeného zák. čl. bezdůvodná.

Stížnost namítá dále, že manžel st-lčin má dom. právo v Mukačevě také podle rak. zákonů, poněvadž do r. 1910 pobýval mimo místo svého

zrození na území Čsl. republiky, čímž prý eo ipso ztratil původní své dom. právo a získal dom. právo v Mukačevě a že tedy také st-lka získala toto dom. právo podle § 7 zák. čl. XXII/86. Ani tato výtka není důvodná.

Ustanovení zákona z 5. prosince 1896 č. 222 ř. z., jenž tane patrně stížnosti na mysli, platí na býv. území uherském teprve od účinnosti úst. zákona č. 236/20, t. j. vzhledem k § 20 tohoto zákona a k vyhlášce č. 492/20 ode dne 16. července 1920 a to jen, pokud jde o povinnost obce přijímati do domovského svazku.

Nemohl tudíž manžel st-lčin již nejpozději dnem 1. ledna 1910 dle tohoto zákona nabýti dom. práva v Mukačevě a nemůže pak ani st-lka právem tvrditi, že sdílí toto dom. právo dle § 7 zák. čl. XXII/86.

č. 6580.

Obecní úředníci. — Administrativní řízení: Rozhodujíc o rekursu obecních úředníků do úpravy jejich platových poměrů provedené obcí, nemůže rekursní stolice tuto úpravu zhoršiti.

(Nález ze dne 23. května 1927 č. 11.121).

Prejudikatura: Boh. 4131/24 adm.

Věc: Jaromír Š. a spol. (adv. Dr. Vlad. Říha z Prahy) proti zemské správní komisi pro Slezsko v Opavě (za zúč. obec S. adv. Dr. Rud. Šmolka z Mor. Ostravy) stran úpravy požitkových poměrů.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Na základě nál. Boh. 4131/24 adm. vydala zsk v Opavě nové rozhodnutí nyní naříkané:

Stížnost shledává nezákonnost nař. rozhodnutí v první řadě v tom, že jdouc přes meze petitu rekursu st-lů provádí reformatio in pejus, ježto přiznává st-lům požitky, resp. nároky ještě nižší nežli to učinilo usnesení ob. správ. komise z 19. února 1923. Námitka ta není důvodná. Ob. správ. komise usnesením z 27. května 1920 schválila t. zv. kolektivní smlouvu ujednanou dne 29. dubna 1920 mezi zúčastněnými obcemi a zástupci úřednictva, podle níž požitkové poměry ob. úředníků v S. upravují se podle zák. č. 443/1919 s přiznáním určitých výhod, jdoucích nad minimální požitky a nároky tímto zákonem úřednictvu zajištěné. Na podkladě tohoto platového systému zák. č. 443/1919 byly pak upraveny požitky a nároky jednotlivých úředníků usnesením ob. správ. komise z 22. června 1920. Ve schůzi ob. správ. komise z 19. února 1923 provedena nová úprava požitků ob. úřednictva. Úprav ta neběře již za základ platový systém zák. č. 443/1919, nýbrž přijímá podstatně odlišný platový systém státní s jeho hodn. třídami a skupinami časového postupu. St-lé ve svém rekursu tuto základní změnu platového systému v odpor nebrali. Akceptovali pro budoucnost úpravu požitků a požitkových nároků podle systému státního. Domáhali se však toho, aby 1. do tohoto systému byli přeřazeni na základě požitků, jichž podle dosavadní úpravy dosáhli k 31. prosinci 1922, se zachováním kategorie, která jim dosud byla